

Vilí
princezny

Cesmínka

a vánoční přání

bambóok

Poppy Collins

Vílí princezny

Cesmínka a vánoční přání

Přeloženo z anglického originálu **Fashion Fairy Princess: Holly and the Christmas Wish** vydaného nakladatelstvím Scholastic Limited v roce 2014

Originally published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited.

Text © Scholastic Limited, 2014

Front cover © Pixie Potts, 2014

Illustration © David Shephard, 2014

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8227. publikaci

Překlad Lucie Trávníčková
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2021
Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Translation © Lucie Trávníčková, 2021

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4513-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3291-1 (print)

Vilí
princezny

Cesmínka

❄️ a vánoční přání ❄️

**Snová
hora**

Diamantový les

**Jiskřivé
městečko**

**Hvězdičkové
údolí**

**Safírová
řeka**

Blýskavý ostrov

oceán Třpytek

Vítej ve světě módních vílích princezen!
Pojď spolu s Cesmínkou a jejími kamarády
zažít kouzelná dobrodružství v zemi víl.

Už se nemůžou dočkat, až prozkoumají

Jiskřivé městečko!

A co ty?

... * * * * * Kapitola 1 * * * * *

Cesmínka přitiskla
nos na kulaté
okénko své
chaloupky
z růžových cihel.
Jiskřivé městečko
za oknem

vypadalo úplně jako na vánoční pohlednici.
Sněžilo už déle než týden a všechno bylo
pokryto třpytivým sněhovým kobercem.
Stromy, rostliny, domy a obchody byly tak

bílé a jiskřivé, že všechno okolo vypadalo ještě mnohem kouzelněji než obvykle.

Místo nakupování a pochůzek se snad všechny víly ve městě vydaly ven a hrály si ve sněhu. Cesmínka se dívala, jak kolem prolétly dvě víly se sánkami. Na rohu ulice si několik víl stavělo sněhuláka a další se se smíchem koulovaly.

Když se ozvalo zaklepaní, Cesmínka nadskočila leknutím. Popolétla ke dveřím, otevřela je a usmála se, když spatřila své nejlepší kamarádky Květěnku a Letničku s tvářičkami zčervenalými zimou.

Letnička pozvedla lyže, které držela v ruce. „Jdeme se vydovádět na Kouzelný kopec. Půjdeš s námi?“

Cesmínka se rozzářila. „Ano, ráda.“

„Pokusím se o nový osobní rekord ve sjezdu,“ řekla Květěnka. Zpod fialového kulicha jí byly sotva vidět hnědé oči.

„Pojďte dál, než se nachystám,“ pozvala je Cesmínka.

Květénka a Letnička vletly dovnitř a uvelebily se na Cesmínčině gauči z pavího peří.

Cesmínka si na blondřaté, po ramena dlouhé vlasy nasadila tyrkysovou čepici

a oblékla si kabát a rukavice stejné barvy.
Ze skříně vyndala lyže a boty.

„Jsem připravená,“ prohlásila.

Jen co vyšly ven, byla Cesmínka ráda, že se teple oblékla. Vzduch byl studený a pořád sněžilo. Jak si víly povídaly, před ústy se jim tvořily obláčky páry.

„To je neuvěřitelné, že už budou Vánoce. Myslíte, že nás letos pozvou na Vločkový bál?“ řekla Letnička, které zpod sametové čepice zářily dlouhé kaštanové vlasy.

„Hrozně ráda bych šla,“ kývla Květénka.
„Má to být ten nejkouzelnější večírek v celé vílí zemi.“

Vločkový bál se pořádal každý rok na Štědrý večer v začarovaných prostorách Třpytkového paláce, což byla nádherná blyštivá budova se spoustou věžiček a vitráží. Žila v něm vílí královská rodina

s dcerami, vílími princeznami. Všechny víly ve vílí zemi, a v Jiskřivém městečku obzvlášť, toužily dostat pozvánku na bál, ale každý rok jich byla pozvána jen hrstka.

„Jak se asi vílí princezny rozhodují, koho pozvat?“ přemýšlela Cesmínka. „Já jsem zřejmě neudělala nic, čím bych si pozvání zasloužila.“

„Alespoň máš vánoční jméno,“ mrkla na ni Letnička. „Já s Květénkou bychom se podle jména na zimní bál asi moc nehodily.“

Cesmínka se zasmála. To ji nenapadlo, i když si byla celkem jistá, že podle jména si vílí princezny své hosty nevybírají.

Tři kamarádky vyšláply s lyžemi až na vrchol Kouzelného kopce. Květénka si připnula lyže během vteřiny a bleskurychle vyrazila po té nejprudší sjezdovce. Její zlatá křidélka už byla jen šmouhou v dálce.

Cesmínka se usmála – ona rozhodně tak rychle nepojede. Letnička také raději lyžovala po mírnějším svahu, a tak se po něm víly rozjely společně. Jen na Květénku zamávaly, když kolem nich letěla zase zpátky nahoru.

„Na to, abych jezdila tak rychle jako Květénka, jsem příliš neohrabaná,“ řekla Letnička, když s Cesmínkou zastavily pod kopcem. „Určitě bych spadla a skončila ve sněhu hlavou napřed.“

Cesmínka přikývla. Moc ráda sjížděla z kopce dolů, její světle modrá křidélka se pak krásně třepetala ve větru, ale přeci jen to byla drobná víla a na lyžích jezdila opatrněji.

Několikrát sjely kopec a pak se dole potkaly s Květénkou. „Budeme dělat vílí andělíčky?“ navrhla Letnička.

„Co jsou to andělíčky?“ zeptala se Květénka.

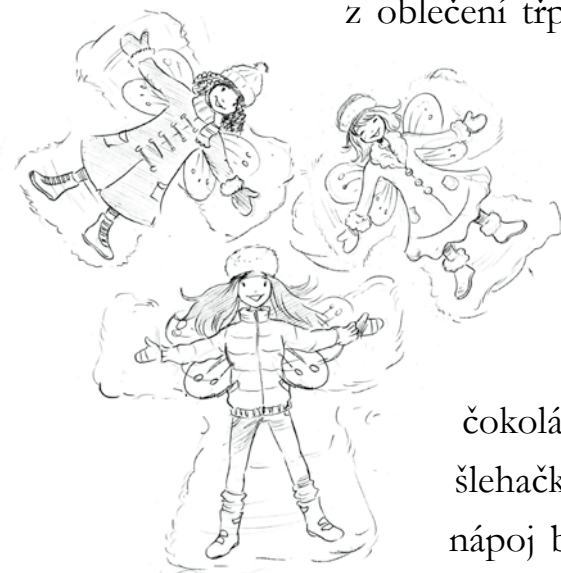
„Ty neznáš andělíčky? Ukážu ti to,“
usmála se Cesmínka. Padla na záda do
měkkého, čerstvě napadaného sněhu
a mávala křidélky, aby po ní zůstal otisk
ve tvaru andělíčka.

Letnička si lehla do sněhu vedle ní
a svými třešňově červenými křidélky
kamarádku napodobila.

„Jú, to je zábava,“ zavýskla Květénka a plácla sebou do sněhu z druhé strany vedle Cesmínky. Víly pištěly, jak přes teplé oblečení cítily studený sních.

„Co kdybychom si daly horkou čokoládu na zahřátí?“ navrhla Cesmínka. Horkou čokoládu měla ze všeho nejraději, obzvlášť v zimě.

„Dobrý nápad,“ řekla Letnička. Všechny tři víly vzlétly ze země a oprašovaly si z oblečení třpytivý sních.

Za chvíli
už seděly
v kavárně
U Koláčků
a upíjely
horkou
čokoládu s růžovou
šlehačkou. Teplý
nápoj byl sladký,

jemný a krémový na jazyku. Cesmínku hřál až po konečky křídel.

Květénka se podívala ven okýnkem orámovaným duhovými světýlky. „Stmívá se,“ řekla. Cesmínka pohlédla na šerící se oblohu a přikývla. Z nadýchaných mraků stále hustě sněžilo. „Už bychom asi měly letět domů. Ale zítra bychom si zase mohly jít hrát ven, co myslíte?“

„Ano,“ odpověděla Letnička. „Vypadá to, že napadne ještě spousta sněhu!“

Květénka s Letničkou bydlely o pár ulic dál, a tak se s nimi Cesmínka rozloučila na rohu. V jedné ruce držela lyže a druhou zamávala kamarádkám: „Uvidíme se zítra!“

Zabočila do ulice, v níž bydlela, a usmála se při vzpomínce na dnešní zábavné odpoledne. Náhle se ale zamračila, když si všimla, že se před její chaloupkou děje něco neobvyklého. Stál tam bílý